

[Justitsministeren]

ringen er parat til at fremsætte forslag til ændring af udlændingeloven. Her er det sådan – og det er jo ikke nogen hemmelighed for nogen – at der iblandt de politiske partier på udlændingeområdet er mange forskellige opfattelser, både når det gælder målene og i allerhøjeste grad, når vi taler om midlerne. Det har vi jo en række eksempler på også i den løbende debat.

På den anden side har vi også kunnet konstatere, at den vedtagelse af udlændingeloven, som blev gennemført både i 1983, i 1985, i 1986 og senest i 1991, skete på grundlag af brede politiske forlig med en meget bred politisk tilslutning. Så man kan sige, det er lykkedes, når forarbejdet har været tilstrækkelig grundigt; når der har været ført politiske forhandlinger i forbindelse med forslagen, er det også lykkedes at gøre arbejdet ordentligt. Det synes jeg er afgørende, for det betyder jo, at udlændingepolitikken, som er vigtig, som er central, kommer til at hvile på et bredt politisk flertal.

Det er også baggrunden for, at vi i regeringen har valgt i første omgang at fremlægge oplægget til en ny udlændingepolitik i november måned sidste år fulgt op af redegørelsesdebatten her i Folketinget, hvor jeg med udgangspunkt i en, synes jeg, god og konstruktiv drøftelse efterfølgende har taget initiativ til at udforme det lovforslag, som jeg forventer vil kunne fremsættes i løbet af få uger i Folketinget.

Så det er min opfattelse, at jeg er på linie med hr. Arne Melchior i denne sag, og at vi begge forbereder os på at tage fat på den debat om de forskellige tiltag, som trænger sig på, ikke mindst når vi taler sagsbehandlingsrutiner på udlændingeområdet.

Arne Melchior (CD):

Tak for svaret. Jeg er dybt beroliget over at erfare, at vort parlamentariske system ikke har været sat ud af kraft ved, således som det har været antydnet af min kollega fru Hanne Severinsen fra Venstre, at regeringen længe har ligget med et krav, som altså ikke er blevet gjort gældende, og som gjorde, at jeg så gerne ville vide, hvem der har sat en spærring op for ministeren.

Jeg har selvfølgelig, som ministeren har udlæst, også det motiv at spørge, hvorfor det varer så længe. Jeg har gjort mit forarbejde, og jeg har en masse avisudklip. Jeg skal bare citere fra Politiken den 11. maj 1990. Der siger mi-

nisteren, at han vil indbyde partiernes ordførere i løbet af sommeren for at diskutere ændringer og stramninger af udlændingelovgivningen. Helt det samme står i en af ministeren selv skrevet artikel, som var trykt i Fyens Stiftstidende den 3. juni 1990, og igen også i en af ministeren skrevet artikel i Børsen den 6. juni, hvor ministeren da siger, at han har et forslag klart til at standse disse barneægteskaber. »Jeg er på dette punkt parat til at fremsætte lovforslag, der indebærer, at vi ikke skal acceptere disse ægteskaber som grundlag for en opholdstilladelse.«

Det er på denne baggrund, jeg undrer mig over, at disse ordførermøder, som skulle have fundet sted i sommeren 1990, ikke har fundet sted. Jeg mindede for øvrigt ministeren om disse tilsagn fra ham i en artikel i Jyllands-Posten. Jeg sendte den den 3. november, den har været trykt i første halvdel af november i fjor. Det er altså nu 4 måneder siden, men det er i virkeligheden stadig væk ikke kommet ud af stedet.

Jeg er glad for, at ministeren siger, at det er lykkedes. Ergo har ministeren jo godt håb for, at det kunne lykkes igen. Hvorfor har han ikke kaldt på disse ordførere?

Som tillægsspørgsmål vil jeg gerne sige: Kan ministeren og regeringens to partier blive ved med at skælde ud over den lov, som de selv har fremsat, som de selv har stemt for, men som de ikke har forsøgt ændret siden? Man kan da ikke blive ved med at bebrejde andre i Folketinget, at der er en lov, som man selv har fremsat, selv har stemt for, men ikke har søgt ændret. Det må snart være forbi. Det håber jeg ministeren er enig i.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg må sige til ministeren, at jeg simpelt hen ikke kunne have sagt det bedre selv, end hr. Arne Melchior her sagde det. Jeg er faktisk meget enig.

Men jeg vil gerne spørge ministeren: Hvorfor i alverden bliver man ved med at tale om, at der skal være et bredt samarbejde og et bredt flertal bag en ny udlændingelovgivning? Betyder det, at der på vanlig vis bag loven skal stå samtlige Folketingets partier minus Fremskridtspartiet, som efter den udlægning, ministeren nu har givet, givetvis ønsker en strammere udlændingelov? Hvorfor i alverden satter man dog ikke alene på at få et flertal i hus?